

Det var en gång en liten, vit och kort bomullstråd.
Den tyckte så förskräckligt synd om sig själv:

”Jag är alldeles för svag och tunn för att kunna bli ett rep” klagade den, ”och jag är alldeles för kort för att kunna stickas till en tröja. Inte passar jag heller för ett broderi, jag som är så färglös och blek. Och så är jag är alldeles för blyg för att kunna knyta an och förbinda mig med andra trådar. Jag räcker inte till, ingen behöver mig. Vad ska det bli av mig”, jämrade sig den lilla tråden.

Då knackade det plötsligt på dörren och en liten gyllengul vaxklump tultade in, såg den ledsna tråden, rullade fram till den och kramade om den så hjärtligt den bara kunde.

”Ryck upp dig”, sa vaxklumpen till tråden, medan den omfamnade den, ”jag har en idé. Vi två tar och slår oss ihop! Även om du är kort och jag är liten, kan vi tillsammans sprida mycket glädje och ljus i världen!”

Jag ger dig värme och hölje, du ger mig riktning och innehåll och så blir vi till ett doftande vaxljus som påminner världen om att det alltid – i alla lägen - är mycket bättre att tända ett ljus än att klaga över mörkret!

Den lilla tråden strålade av glädje över vaxklumpens förslag och alla bekymmer smälte som vax.

Och så får vi hoppas att ännu fler vaxklumpar och bomullstrådar finner varandra så att vi kan få en riktigt strålande och ljus adventstid!

